

“นิวมทศวรรษกับการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ไตรยางศ์ และการผันเสียงวรรณยุกต์”

อานนท์ นามลาด¹, ญัฐกฤตา นามมนตรี², ปนิตา น้อยหลกุลเลา³

¹นิสิตปริญญาโท หลักสูตร (กศ.ม.) สาขาการสอนภาษาและวรรณกรรมไทย

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

²อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

³อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

E-mail: ¹anon.9non@gmail.com, ²n.nutkritta@gmail.com, ³panitalew@gmail.com

วันที่รับบทความ: 18 พฤษภาคม 2563

วันที่ไขบทความ: 22 กรกฎาคม 2563

วันที่ตอบรับบทความ: 3 สิงหาคม 2563

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอผลการจัดการเรียนรู้ที่ประสบความสำเร็จในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผู้เรียนที่มีข้อบกพร่องทางการเรียนเรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์ โดยใช้นิวมทศวรรษในการช่วยผันเสียงวรรณยุกต์ ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ 5 แผน ได้แก่ 1) เสียงในภาษาไทย 2) มาตราตัวสะกด 3) คำเป็นคำตาย 4) ไตรยางศ์ และ 5) การผันเสียงวรรณยุกต์ ด้วยวิธีการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ co – op co – op ผู้สอนได้นำสื่อนวัตกรรม เช่น เกม เพลง สื่อสังคมออนไลน์ เฟซบุ๊ก และ สื่อแอปพลิเคชัน คาฮูท มาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนแต่ละครั้ง เพื่อให้การจัดการเรียนรู้ประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่าผู้เรียนเข้าใจบทเรียนมากขึ้น สามารถแยกรูปและเสียงของคำต่าง ๆ ได้ นอกจากนี้ยังมีทักษะการอ่านและการเขียนที่ดีขึ้น

คำสำคัญ: นิวมทศวรรษ ไตรยางศ์ การผันเสียงวรรณยุกต์

“Magic Fingers with Learning Management about Three-Sound Group and Tonal Variation”

Anon Namlat¹, Natthakrita Namontree², Panita Noiluklao³

¹Master's degree program (M.Ed.) in Thai Language and Literature Teaching
Faculty of Humanities and Social Sciences, Maha Sarakham University

²Principal advisor, Department of Thai and Eastern Languages

Faculty of Humanities and Social Sciences Maha Sarakham University and

³co-advisor, Department of Thai and Eastern Languages

Faculty of Humanities and Social Sciences Maha Sarakham University

E-mail: ¹anon.9non@gmail.com, ²n.nutkritta@gmail.com, ³panitalew@gmail.com

Received: May 18, 2020

Revised: July 22, 2020

Accepted: August 3, 2020

Abstract

The purpose of this article was to present the results of successful learning management in improving students who had problems with tonal variation by using magic fingers according to 5 lesson plans. They were 1) Thai audio 2) Spelling section 3) Death-word 4) Triayang, and 5) Sound diversion tone marks. The teacher used the Cooperative Teaching process with the technique of “Co-op Co-op” Cooperative Learning. The teacher used games, song, Facebook, and Kahoot application to apply in each learning management to make them more successful. After the learning management, it was found that the students had more understanding about the lessons, and they could classify tonal forms and sounds. Moreover, they could be better at reading and writing.

Keywords: magic fingers, three-sound group, tonal variation, Thailand 4.0

บทนำ

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน นอกจากภาษาจะใช้เป็นสื่อทางความรู้สึกนึกคิดแล้ว ภาษายังเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ใช้เป็นเครื่องมือในการดำรงชีพและภาษาไทยเป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะเปิดประตูไปสู่การเรียนรู้วิชาอื่น (ก่อ สวัสดิ์พานิชย์, 2542: 5) ดังนั้นภาษาไทยจึงเป็นเครื่องแสดงถึงความเป็นชาติไทย ซึ่งคนไทยทุกคนต้องช่วยกันดำรงรักษาไว้ให้มีอยู่อย่างมั่นคงตลอดไป

การเรียนภาษาไทยในปัจจุบัน เรามักจะพบเห็นปัญหาได้บ่อยครั้งในทักษะการอ่านและการเขียน โดยเฉพาะปัญหาการผันวรรณยุกต์ ซึ่งมีสาเหตุมาจากผู้เรียนออกเสียงวรรณยุกต์ตามรูปวรรณยุกต์ที่ปรากฏ ซึ่งนับว่าเป็นความเข้าใจที่ผิด คำในภาษาไทยนั้นอาจจะมียุคและเสียงวรรณยุกต์ตรงกันหรือไม่ตรงกันก็ได้ ขึ้นอยู่กับพยัญชนะต้นว่าเป็นอักษรสูง อักษรกลาง หรืออักษรต่ำ และเป็นคำเป็นหรือคำตาย จึงทำให้ผู้เรียนมีปัญหาในเรื่องการอ่านและการเขียน

พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ได้พระราชทานพระราชดำริสเกี่ยวกับการรักษาภาษาไทยในที่ประชุมชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงความสำคัญตอนหนึ่งว่า “เรามีโชคดีที่มีภาษาเป็นของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ ปัญหาเฉพาะในด้านรักษาภาษานี้ก็มีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในทางออกเสียง คือ ให้ออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน...” (สยามรัฐออนไลน์, 2559) กระแสพระราชดำริข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความห่วงใยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชการที่ 9 ที่ทรงมีต่อการใช้ภาษาไทย ในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติไทยเป็นเครื่องมือสื่อสาร ซึ่งควรจะรักษาและใช้ให้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาไทย การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาความรู้เรื่องไวยากรณ์และการผันอักษร เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจและนำองค์ความรู้ทั้งสองเรื่องไปใช้ในกระบวนการอ่านและเขียนที่มีประสิทธิภาพต่อไป

การสอนภาษาไทยในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ได้กำหนดสาระการเรียนรู้ภาษาไทยออกเป็น 5 สาระ ได้แก่ สาระที่ 1 การอ่าน สาระ

ที่ 2 การเขียน สารคดี 3 การฟัง การดู และการพูด สารคดี 4 หลักการใช้ภาษา และ สารคดี 5 วรรณคดีและวรรณกรรม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 37 - 38) ภาษาไทย เป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง การใช้ภาษาจึงนับว่าเป็นส่วนสำคัญ ส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนภาษาไทย และการที่จะใช้ภาษาได้ดีนั้นก็ต้องเข้าใจใน สารคดี 4 คือ หลักการใช้ภาษา ดังนั้นการสอนหลักภาษาจึงเป็นส่วนสำคัญที่จะช่วย ให้การใช้ภาษาดีขึ้น ปีการศึกษา 2562 ที่ผ่านมานักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 โรงเรียนบึงบอระเพ็ด ประสบปัญหาในการอ่านไม่คล่องเขียนไม่คล่อง เนื่องจากผู้ เรียนขาดองค์ความรู้เรื่องไวยากรณ์และการผันเสียงวรรณยุกต์ ครูผู้สอนจึงนำวิธีการ สอนแบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิคกลุ่มร่วมมือ (Co-op Co-op) ในการสร้างแผนการ จัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน คือ ขั้นเตรียมสอน ขั้นสอน ขั้นตรวจสอบ ขั้นสรุปบทเรียน และขั้นประเมินผลการทำงานกลุ่ม เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว

สภาพปัญหาและเหตุผลดังกล่าว ครูผู้สอนจึงได้ดำเนินการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวกับเทคนิคการสอนนวัตกรรมต่าง ๆ รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้ว พบว่า การใช้ “นิวมหัตถ์จารย์” กับการใช้เทคนิคการสอนรูปแบบต่าง ๆ ช่วยส่งเสริม การเรียนรู้เรื่องไวยากรณ์และการผันเสียงวรรณยุกต์ได้ เร่งพัฒนาผู้เรียนด้วยเทคโนโลยี ในบริบทที่ส่งเสริมทักษะแห่งอนาคตควบคู่อีกด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อนำเสนอผลการจัดการเรียนรู้ที่ประสบความสำเร็จในชั้นเรียน ในการ พัฒนาผู้เรียนที่มีข้อบกพร่องทางการเรียน เรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนเรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์ ผู้สอนได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้เรื่องการผันเสียง วรรณยุกต์ ดังนี้

กิติมา กุลาสา (2553) ได้ทำวิจัยเรื่อง ผลการพัฒนาภาษาไทยเรื่องการผัน เสียงวรรณยุกต์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยกิจกรรมกลุ่มร่วมมือประกอบสื่อประสม ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏ ดังนี้ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการผันเสียง

วรรณยุกต์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยกิจกรรมกลุ่มร่วมมือประกอบสื่อประสม มีประสิทธิภาพ 87.29/85.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยกิจกรรมกลุ่มร่วมมือประกอบสื่อประสม มีค่าเท่ากับ 0.7452 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้เรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยกิจกรรมกลุ่มร่วมมือประกอบสื่อประสม โดยรวมและรายข้อทุกข้ออยู่ในระดับมาก

สุภาพ พรหมทอง (2554) ได้ทำวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การผันเสียงวรรณยุกต์อักษรสามหมู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือเทคนิค CO-OP CO-OP ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏ ดังนี้ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง การผันเสียงวรรณยุกต์อักษรสามหมู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือเทคนิค CO-OP CO- OP ที่พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.13/84.39 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง การผันเสียงวรรณยุกต์ อักษรสามหมู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือเทคนิค CO-OP COOP เท่ากับ 0.7267 นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือเทคนิค CO-OP CO-OP เรื่อง การผันเสียงวรรณยุกต์อักษรสามหมู่ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการใช้แผนการเรียนรู้ภาษาไทยเชิงคุณภาพ เรื่อง การผันเสียงวรรณยุกต์อักษรสามหมู่ โดยใช้การจัดการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือเทคนิค CO-OP CO-OP ทำให้นักเรียนมีความสนใจในบทเรียนมากขึ้น

จากงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่ามีกรนำเทคนิคการจัดการเรียนการสอนมาใช้ในการพัฒนาผู้เรียนเพื่อให้เข้าใจเรื่องไตรยางศ์และการผันเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งตัวผู้สอนเองได้นำการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยเลือกใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ไปสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ทั้ง 5 แผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีองค์ความรู้เรื่องไตรยางศ์และการผันอักษร นอกจากนั้นยังพัฒนาในด้านการอ่านและการเขียนของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพอีกด้วย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. เครื่องมือการวิจัย

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ 5 แผนการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ 1) เสียงในภาษาไทย 2) มาตราตัวสะกด 3) คำเป็น-คำตาย 4) ไตรยางศ์ และ 5) การผันเสียงวรรณยุกต์

1.2 เทคนิคการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีความสนใจ ผู้สอนได้เลือกใช้วิธีสอนที่เน้นกระบวนการกลุ่มและการช่วยเหลือกัน คือ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยเลือกใช้เทคนิค CO-OP CO-OP ในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ทั้ง 5 แผนการจัดการเรียนรู้

1.3 สื่อการสอน ได้แก่ การใช้เกม การใช้เพลง และสื่อแอปพลิเคชัน คาซุท

2. กลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 57 คน ซึ่งเป็นกลุ่มผู้เรียนที่มีปัญหาเรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์เป็นส่วนใหญ่ที่กำลังศึกษาอยู่โรงเรียนบึงบурพ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการกลุ่ม จำนวน 5 แผนการจัดการเรียนรู้ และสร้างข้อสอบวัดความรู้เรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์ จำนวน 20 ข้อ จากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้และข้อสอบวัดความรู้ไปให้หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้หาค่าความสอดคล้อง IOC

3. นำข้อสอบวัดความรู้ก่อนเรียน (Pre-test) ไปวัดความรู้เรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์ จากนั้นจึงดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้เมื่อดำเนินตามแผนการจัดการเรียนรู้เสร็จ จึงทำการทดสอบหลังเรียน (Post-test) ด้วยข้อสอบชุดเดียวกัน

4. นำคะแนนก่อนเรียน – หลังเรียน มาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ผู้สอนได้เลือกใช้สถิติพื้นฐาน คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ ทั้ง 5 แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค co-op co-op โดยออกแบบกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ออกเป็น 5 ขั้นตอน คือ ขั้นเตรียมสอน ขั้นสอน ขั้นตรวจสอบ ขั้นสรุปบทเรียน และขั้นประเมินผลการทำงานกลุ่ม ในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียน โดยเลือกใช้เทคนิคที่ส่งเสริมและพัฒนาทักษะความรู้ คือ เทคนิคกลุ่มร่วมมือ (Co - op Co - op) เพื่อให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือกันในการเรียนการสอนเรื่องต่าง ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาเรื่องไวยากรณ์และการผันเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือให้ผู้เรียนแยกหมวดหมู่ตัวอักษร และฝึกผันเสียงวรรณยุกต์ในแต่ละหมู่ ทำให้ผู้เรียนจดจำและเข้าใจการผันเสียงวรรณยุกต์ได้ถูกต้องแม่นยำ ซึ่งการเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21 หรือการจัดการเรียนการสอนในยุค 4.0 ผู้สอนจะเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ นำสื่อเทคโนโลยี เช่น เฟซบุ๊ก ในการสื่อสารกับผู้เรียนที่ไม่เข้าใจบทเรียน และอัปโหลดคลิปวิดีโอการสอนลงในกลุ่มย้อนหลังเพื่อให้ผู้เรียนศึกษาเพิ่ม นอกจากนั้นการนำแอปพลิเคชันการศึกษามาใช้กับการจัดการเรียนรู้เพื่อกระตุ้นความสนใจในการนำเข้าสู่บทเรียน

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า “วิธีสอนแบบร่วมมือ” เป็นอีกหนึ่งนวัตกรรมที่สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนเรื่องไวยากรณ์และการผันเสียงวรรณยุกต์ได้จริง เนื่องจากผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน สามารถอ่านและเขียนคำได้ถูกต้องอีกด้วย

อภิปรายผลการวิจัย

การใช้แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์ ที่ผู้สอนสร้างและนำไปใช้ในกระบวนการจัดการเรียนการสอน จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน ไม่ว่าจะเล่นเกม หรือสื่อ คาสูท ที่นำไปใช้ในชั้นเรียน นักเรียนที่เรียนเก่งช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนรู้ช้า นักเรียนได้ฝึกความรับผิดชอบช่วยเหลือกันในกลุ่ม การกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกิติมา กุลาสา (2553) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้เรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยกิจกรรมกลุ่ม

ร่วมมือประกอบสื่อประสม โดยรวมและรายข้อทุกข้ออยู่ในระดับมาก และงานวิจัยของ สุภาพ พรหมทอง(2554) พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่ม ร่วมมือเทคนิค CO-OP CO-OP เรื่อง การผันเสียงวรรณยุกต์อักษรสามหมู่ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งงานวิจัยที่ศึกษา จะเห็นได้ว่างานวิจัยที่ผู้ สอนนำมาศึกษาประกอบการพัฒนาผู้เรียน เป็นกลุ่มผู้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษา โดยในปีการศึกษา 2562 ที่ผ่านมา นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบึง บурพ์ ประสบปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์ เช่น กับงานวิจัยข้างต้น จะเห็นได้ว่าการพัฒนาและแก้ไขปัญหारेื่องการผันเสียงวรรณยุกต์ ได้ถูกพัฒนาแก้ไขมาตั้งแต่ระดับประถมศึกษา แต่ยังมีผู้เรียนจำนวนมากที่ไม่สามารถ อ่านออกเสียงหรือเขียนคำศัพท์พื้นฐานในบทเรียนได้ถูกต้อง เนื่องมาจากผู้เรียนไม่ เข้าใจในเรื่องไตรยางศ์ คำเป็นคำตาย รวมถึงการผันเสียงวรรณยุกต์ โดยส่งผลให้ ผู้เรียนอ่านไม่คล่องและเขียนไม่คล่องในเวลาเดียวกัน ด้วยการสร้างห้องเรียนโดย เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง จัดกิจกรรมการผันเสียงวรรณยุกต์ จะให้ผู้เรียนแยกการผัน เสียงวรรณยุกต์ออกเป็นสามหมู่อักษร โดยอักษรในแต่ละหมู่จะแยกเป็นอักษร คำเป็น-คำตาย จากนั้นให้ผู้เรียนบันทึกความรู้โดยการวาดนิ้วมือมหัศจรรย์ ในการ ช่วยจำการผันเสียงวรรณยุกต์ในแต่ละหมู่ และที่สำคัญหากผู้เรียนไม่เข้าใจเนื้อหาจะ สามารถสอบถามคุณครูผู้สอนได้โดยตรงผ่านกลุ่มห้องที่ตั้งขึ้น นอกจากนั้นการนำ เทคโนโลยีเข้ามาปรับใช้กับการจัดการเรียนการสอนเรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์ ไม่ว่าจะเป็นการเล่นเกมเพื่อสร้างความสนใจ หรือแม้กระทั่งการทดสอบความรู้ผ่าน แอปพลิเคชัน คาซูท จึงทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในเรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์ นำไปสู่การสื่อสารและการเขียนที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละครั้งเมื่อมีกระบวนการกลุ่มอาจทำให้ผู้ เรียนมีการเลือกกลุ่มเพื่อนสนิท ดังนั้นครูผู้สอนต้องมีวิธีการจัดกลุ่มที่ชัดเจน แบ่งกลุ่ม นักเรียนให้คละกัน เก่ง อ่อน ปานกลางเพื่อให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือกัน และการทำกิจกรรม กลุ่มแต่ละครั้งเวลาอาจไม่พอ ผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมกลุ่มที่กระชับ เช่น การเล่นเกม ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้

ปัญหาการผันเสียงวรรณยุกต์

กรมวิชาการ (2546: 146-151) อธิบายว่า ภาษาไทยมีลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งซึ่งเป็นลักษณะพิเศษ นั่นก็คือเป็นภาษาที่มีเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ คล้ายเสียงดนตรี เสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ นี้เกิดจากเครื่องหมายวรรณยุกต์ คำในภาษาไทยมีทั้งคำที่ปรากฏเครื่องหมายวรรณยุกต์ที่เรียกว่าวรรณยุกต์มีรูป และคำที่ไม่ปรากฏเครื่องหมายวรรณยุกต์กำกับแต่ก็มีเสียงวรรณยุกต์ เรียกว่าวรรณยุกต์ไม่มีรูป

1. เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมีความสำคัญมาก คำที่มีวรรณยุกต์แตกต่างกัน นอกจากจะทำให้ระดับเสียงแตกต่างกันแล้ว ความหมายของคำก็แตกต่างกันด้วย ครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องเน้นให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของการใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ในการเขียนคำต่าง ๆ ให้ถูกต้อง เพื่อการเขียนสื่อความหมายจะได้ไม่ผิดพลาด ปัญหาที่พบบ่อยเสมอ คือ การใช้วรรณยุกต์ผิด เช่น คำว่า นะคะ เซ็ด โน้ต คำเหล่านี้ ผู้เขียนมักจะเขียนผิดเสมอ โดยใส่เครื่องหมายวรรณยุกต์ตรี แทนเครื่องหมายวรรณยุกต์โท ทั้งนี้เพราะผู้เขียนไม่แม่นยำในเรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์ ความยุ่งยากของการเลือกใช้เครื่องหมาย วรรณยุกต์ก็เนื่องมาจากภาษาไทยมีพยัญชนะ 44 ตัว ระดับเสียงของพยัญชนะทั้ง 44 ตัว จำแนกตามพื้นเสียงได้เป็น 3 กลุ่ม หรือ 3 หมู่ ที่เรียกว่า ไตรยางศ์ คือ เสียงสูง เสียงกลาง และเสียงต่ำ อักษรทั้ง 3 หมู่นี้ เมื่อนำมาเขียนประสมเป็นคำ ระดับพื้นเสียงที่ต่างกัน จะทำให้การใช้วรรณยุกต์ต่างกัน นอกจากนี้การที่คำไทยจำแนกเป็น คำเป็น คำตาย คำที่ประสมสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว ล้วนแล้วแต่ทำให้ยุ่งยากต่อการใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ทั้งสิ้น

2. ความหมายของการผันวรรณยุกต์ หมายถึง การอ่านคำโดยแจกเสียงวรรณยุกต์ ของคำไปตามลำดับเสียง โดยมีเครื่องหมายวรรณยุกต์เป็นตัวกำหนด เครื่องหมายวรรณยุกต์ของไทยมี 4 รูป ได้แก่ ' ˊ ˋ * ส่วนวรรณยุกต์ของภาษาไทยมี 5 เสียง ได้แก่ เสียงสามัญ เสียงเอก เสียงโท เสียงตรี และเสียงจัตวา เครื่องหมายวรรณยุกต์ที่กำกับคำต่าง ๆ นอกจากจะทำให้รูปของคำต่างกันแล้ว ยังทำให้เสียงของคำและความหมายของคำแตกต่างกันด้วย

3. แนวการจัดการเรียนการสอนผันเสียงวรรณยุกต์ จะใช้แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 5 แผนการจัดการเรียนรู้ คือ 1) เสียงในภาษาไทย จำนวน 1 ชม. 2) มาตราตัวสะกด จำนวน 1 ชม. 3) คำเป็น-คำตาย จำนวน 1 ชม. 4) ไตรยางศ์ จำนวน 1 ชม. 5) การผันเสียงวรรณยุกต์ จำนวน 3 ชม. นอกจากนั้นยังใช้เทคนิคและวิธีการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนเข้ามาใช้ในการจัดประสบการณ์เรียนรู้อีกด้วย

กำชัย ทองหล่อ (2545: 79 - 80) อธิบายเรื่องวรรณยุกต์ ว่ามี 2 ชนิด ดังนี้

1. วรรณยุกต์มีรูป หมายถึง วรรณยุกต์ที่มีเครื่องหมายบอกระดับของเสียง ให้ชัดเจนอยู่เบื้องบนอักษร มีอยู่ 4 รูป ' ˊ ˋ * เรียกรวมว่า วรรณยุกต์ เอก โท ตรี จัตวา โดยลำดับ และให้เขียนไว้เบื้องบนอักษรตอนสุดท้าย เช่น ก่ กั กี้ กั๋ ปั่น ปั้น ลิ่น เลี่ยน เป็นต้น ถ้าเป็นอักษรควบหรืออักษรนำให้เขียนไว้เบื้องบนอักษรตัวที่ 2 เช่น ครุ่น คลิ่น เกลือ่น เกล้า ไกล่ ฯลฯ รูปวรรณยุกต์นี้เริ่มใช้ในชั้นต้นตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัย แต่มีใช้อยู่เพียง 2 รูปเท่านั้น คือไม้เอก (') กับไม้โท (ˊ) แต่ไม้โทเขียนเป็นรูปกากบาท (*) ต่อมาในปลายสมัยกรุงสุโขทัยจึงได้เปลี่ยนรูปกากบาทเป็นรูปไม้โทอย่างที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ ส่วนไม้ตรีกับไม้จัตวายังไม่มีใช้ สันนิษฐานว่าน่าจะไม่มีใช้เมื่อตอนปลายสมัยกรุงศรีอยุธยาและคงเป็นการคิดขึ้นสำหรับใช้เขียนคำที่มาจากภาษาจีน ความเห็นเกี่ยวกับประวัติวรรณยุกต์นี้ ยอร์ช เซเดย์ เห็นว่า พ่อขุนรามคำแหงเป็นผู้แรกที่คิดขึ้น เพื่อให้ออกเสียงชัดเจนเท่ากับการพูดของคนไทย และในศิลาจารึกของพ่อขุนรามคำแหงมีเครื่องหมายวรรณยุกต์ใช้อยู่ 2 อย่าง คือ ไม้เอก กับกากบาท

2. วรรณยุกต์ไม่มีรูป ได้แก่ เสียงที่มีทำนองสูงต่ำตามหมู่ของอักษรไทยโดยไม่มีรูปวรรณยุกต์กำกับก็อ่านออกเสียงได้เหมือนมีรูปวรรณยุกต์กำกับอยู่ด้วย เช่น นา หนะ นาก นะ หนา ฯลฯ วรรณยุกต์มีรูปต่างกับวรรณยุกต์ไม่มีรูป คือ วรรณยุกต์มีรูปจะต้องมีเครื่องหมายบอกเสียงกำกับไว้ข้างบนอักษรและมีอยู่เพียง 4 เสียงเท่านั้น คือ เสียงเอก เสียงโท เสียงตรี และเสียงจัตวา ตามรูปวรรณยุกต์ แต่ไม่มีเสียงสามัญ ส่วนวรรณยุกต์ไม่มีรูปมีครบทั้ง 5 เสียง เต็มตามจำนวนเสียงที่กำหนดให้อยู่ในภาษาไทย โดยไม่มีเครื่องหมายบอกเสียงกำกับแต่ออกเสียงสูงต่ำตามหมู่อักษรทั้ง 3 เสียง วรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียงเรียงตามลำดับจากต่ำไปหาสูง ดังนี้ เสียงเอก เสียงโท เสียงตรี และเสียงจัตวา แต่ในการผันอักษร (เสียงที่ 3) เป็นเสียงนำปัญหาการใช้วรรณยุกต์ในภาษาไทย

การใช้วรรณยุกต์ในภาษาไทย มีปัญหาหลายประการ ได้แก่

1. รูปวรรณยุกต์กับเสียงวรรณยุกต์ไม่ตรงกัน ทั้งอักษรสูงและอักษรต่ำ เช่น คำว่า ข้า กับ คำ สามารถอ่านออกเสียงเหมือนกัน แต่มีรูปวรรณยุกต์ไม่เหมือนกัน ความหมายไม่เหมือนกันประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งคือ รูปวรรณยุกต์เอกอ่านออกเสียงเป็นโท และรูปวรรณยุกต์โทอ่านออกเสียงเป็นเสียงตรี เช่น คำ กับ คำ เป็นต้น
2. คำบางคำมี ห นำ อ่านออกเสียงตามตัวที่มานำ เช่น หมา บางคำที่ไม่มี ห นำ แต่อ่านออกเสียงตัวที่มานำ เช่น อย่า อยู่ อย่าง อยาก เป็นต้น
3. รูปวรรณยุกต์ใช้กับพยัญชนะไม่ได้ทุกเสียง เช่น รูปตรี (̂) และรูปจัตวา (̄) ใช้กับอักษรสูงไม่ได้

แนวทางการจัดการเรียนการสอนผันเสียงวรรณยุกต์

กรมวิชาการ (2546: 147-149) ได้เสนอแนวทางการสอนผันเสียงวรรณยุกต์ต่อไปนี้

1. เริ่มต้นให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของเครื่องหมายวรรณยุกต์ที่ทำให้คำไทยมีระดับเสียงแตกต่างกัน และทำให้ความหมายของคำแตกต่างกัน โดยให้สังเกตและเปรียบเทียบคำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้ กา ก่า ก้า เสือ เสื่อ เสื้อ คำ คำ คำ ปา ป่า ป้า ฯลฯ ให้นักเรียนอ่านและเปรียบเทียบรูปร่างของคำ เสียงของคำและความหมายของคำ เช่น เสือ หมายถึงสัตว์ชนิดหนึ่ง เสื่อ หมายถึง เครื่องสานชนิดหนึ่ง ใช้สำหรับปูนั่งและนอน เสื้อ หมายถึง เครื่องสวมกายท่อนบน
2. เมื่อนักเรียนเรียนการผันเสียงวรรณยุกต์ ควรให้รู้เรื่องรูปวรรณยุกต์และเสียงวรรณยุกต์ โดยเรียนควบคู่กับการฝึกผันเสียงวรรณยุกต์
3. การฝึกผันเสียงวรรณยุกต์ ควรดำเนินการสอนไปที่ละน้อยควบคู่กับการสอนคำใหม่ในบทเรียน โดยเริ่มอักษรกลางก่อน แล้วเพิ่มผันอักษรสูง และผันอักษรต่ำ ตามลำดับ โดยเริ่มจากคำที่ไม่มีตัวสะกดก่อน

	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
อักษรกลาง	กา	ก่า	ก้า	ก๊า	ก๋า
	ปา	ป่า	ป้า	ป๊า	ป๋า
	ตี	ตี้	ตี้	ตี้	ตี้

อักษรสูง	-	ข้า	ข้า	-	ชา
	-	เสื่อ	เสื่อ	-	เสื่อ
	-	ไห	ไห	-	ไห
	คา	-	คำ	คำ	-
อักษรต่ำ					
	คำ	-	คำ	คำ	-

4. เมื่อนักเรียนผันเสียงวรรณยุกต์อักษรกลาง อักษรสูง ได้คล้องพอสสมควร แล้วจึงให้ผันอักษรกลาง อักษรสูง คละกันและต่อด้วยการผันคละกับอักษรต่ำ เช่น

อักษรกลาง					อักษรสูง		
สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา	จัตวา	เอก	โท
กา	ก่า	ก้า	ก๊า	ก๋า	ขา	ข่า	ข้า
จ่า	จ๋า	จ๊า	จ๊า	จ๋า	ฉ่า	ฉ่า	ฉ้า

ต่อจากนั้นอีกระยะหนึ่งจึงเพิ่มผันอักษรต่ำ ดังนี้

อักษรกลาง					อักษรสูง			อักษรต่ำ		
สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา	จัตวา	เอก	โท	สามัญ	โท	ตรี
กา	ก่า	ก้า	ก๊า	ก๋า	ขา	ข่า	ข้า	คา	คำ	ค้ำ
ไต่	ไต่	ไต่	ไต่	ไต่	ไส	ไส	ไส	ไซ	ไซ	ไซ

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่า อักษรกลางมีเสียงตรงกับรูปวรรณยุกต์เสมอ อักษรสูงจะมีรูปและเสียงตรงกันในรูปแบบเอกและรูปโท ส่วนอักษรต่ำจะมีเสียงสูงกว่ารูปวรรณยุกต์หนึ่งชั้น เว้นไว้แต่วรรณยุกต์จัตวา ซึ่งเสียงคงเป็นจัตวาตามรูปวรรณยุกต์ เพราะไม่มีเสียงใดที่จะสูงไปกว่านั้นอีก เพราะเหตุที่อักษรต่ำมีเสียงไม่ตรงกับรูปวรรณยุกต์จึงมักทำให้เกิดความฉงนในเวลาต้องการจะทราบเสียงวรรณยุกต์ที่แท้จริง แต่ถ้าเข้าใจวิธีผันอักษรกลางเป็นอย่างดีแล้วก็สามารถเทียบเสียงได้โดยอาศัยอักษรกลางเป็นหลัก

จากประเด็นปัญหาและแนวทางการจัดการเรียนรู้เรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์ที่ยังคงเป็นปัญหาสำหรับครูผู้สอนในรายวิชาภาษาไทย ผู้เขียนจึงได้หาแนวทางการแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยการใช้เทคนิคการจัดการเรียนการสอน เรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์ โดยใช้ “นิ้วมือนัทศกรรย์” เข้ามาแก้ปัญหาดังกล่าว

“นิวมหัตศจารย์” กับการผันเสียงวรรณยุกต์

การจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทย เน้นอนว่าครูผู้สอนหลาย ๆ ท่าน อาจประสบปัญหาในการจัดการเรียนการสอนเรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์ ผู้เขียน จึงได้หาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว บูรณพื้นฐานให้กับผู้เรียนโดยใช้แผนการจัดการ เรียนรู้ 5 แผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบไปด้วย

- แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องเสียงในภาษาไทย
- แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องมาตราตัวสะกด
- แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่องคำเป็น - คำตาย
- แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องไตรยางศ์
- แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์

ผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตามแผนการจัดการเรียนรู้ดังกล่าว เริ่ม สอนตั้งแต่เรื่องเสียงในภาษาไทย ที่ประกอบไปด้วย 3 เสียง คือ เสียงพยัญชนะเสียง สระ และเสียงวรรณยุกต์ เพื่อปูพื้นฐานเบื้องต้นให้สำหรับผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานมาก่อน จากนั้นจึงสอนเรื่องมาตราตัวสะกด ที่สะกดตรงตามมาตราและตัวสะกดที่ไม่ตรงตาม มาตรา จากนั้นจึงสอนในเรื่องคำเป็นและคำตาย เพื่อให้ผู้เรียนนำองค์ความรู้ดังกล่าว ไปใช้ในการผันเสียงวรรณยุกต์ต่อไป ซึ่งสิ่งที่ผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก คือแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องไตรยางศ์ ถ้าหากผู้เรียนสามารถจดจำอักษรทั้ง 3 หมู่ได้ จะทำให้การสอนผันเสียงวรรณยุกต์ง่ายขึ้น เพราะผู้สอนจะใช้ไตรยางศ์หรือ อักษรสามหมู่เป็นฐานในการผันเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งขอเสนอเทคนิคการจำอักษร สามหมู่ ดังนี้

ไตรยางศ์หรืออักษรสามหมู่ คือ การจัดหมวดหมู่ตัวอักษรจากพยัญชนะ 44 ตัว ออกเป็น 3 กลุ่มได้แก่ อักษรสูง อักษรกลาง และอักษรต่ำ

อักษรสูง มี 11 ตัว คือ ข ฃ ฉ ฐ ถ ผ ฝ ศ ษ ส ห

ให้จำว่า ผีฝากถุงข้าวสารให้ฉัน

อักษรกลาง มี 9 ตัว คือ ก จ ค ฎ ฏ ต บ ป อ

ให้จำว่า ปฎิภุจตตอป

อักษรต่ำ มี 24 ตัว คือ ค ค ห ง ข ซ ฉ ณ ฑ ฒ ฒ ท ธ น พ ฟ ภ

ม ย ร ล ว พ ฮ

แบ่งออกเป็นอักษรต่ำเดี่ยว และ อักษรต่ำคู่
อักษรต่ำเดี่ยว ให้จำว่า งูใหญ่นอนอยู่ณริมวัดโมฬีโลก
อักษรต่ำคู่ ให้จำว่า พ่อค้าฟันทองซื้อช้างฮ่อ

การที่จำแนกพยัญชนะออกเป็นอักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำ นั้นนับว่าเป็นประโยชน์มาก

1. สามารถผันคำให้มีเสียงและรูปต่าง ๆ เมื่อเสียงและรูปต่างกันความหมายก็ต่างกัน ด้วย เช่น ไช ไช้ ไช๊ ย่อมแสดงความหมายคลี่คลายไปจากคำเดิม เช่นเดียวกับ เสือ เสือ เสือ ทั้งนี้ นับว่าเป็นแนวทางสำคัญที่ทำให้ภาษาขยายตัวและแสดงประณีตในการเขียนอักษรไทยซึ่งสามารถจะใช้บันทึกเสียงได้ใกล้ชิดเป็นอย่างดี

2. สามารถนำคำบาลีและสันสกฤตมาเข้าแนวสำเนียงของคนไทยได้สนิทสนม เช่น เล่ห์ สนเท่ห์ พุทโธ โล่ สมุทร สมัคร ฯลฯ

3. ไม่ต้องเขียนเครื่องหมายวรรณยุกต์กำกับลงไปทุกคำ เช่น “ขา” ไม่ต้องเขียนเป็น “ข่า” ทั้งนี้ นับว่าช่วยให้การเขียนหนังสือสะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น (กำชัย ทองหล่อ, 2545: 75)

ตารางการผันเสียงวรรณยุกต์

	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
อักษรกลาง คำเป็น	*กา	ก่า	ก้า	ก๊า	ก๋า
อักษรกลาง คำตาย		*กะ	กัะ	กั๊	กั๋
อักษรสูง คำเป็น		ข่า	ข้า		*ข่า
อักษรสูง คำตาย		*ฆั	ฆั		
อักษรต่ำ คำเป็น	*คา		ค่า	ค๊า	
อักษรต่ำ คำตาย เสียงสั้น			คัะ	*คั	คั
อักษรต่ำ คำตาย เสียงยาว			*โ	โ	โ

* หมายถึง พันเสียงของอักษรกลุ่มนั้น ๆ

จากตารางการผันเสียงวรรณยุกต์ข้างต้นจะเห็นได้ว่าอักษรสูง อักษรกลาง และอักษรต่ำ ไม่สามารถผันได้ครบทั้ง 5 เสียง มีเพียงอักษรกลางคำเป็นเพียงหมู่เดียวเท่านั้นที่สามารถผันเสียงวรรณยุกต์ได้ครบทั้ง 5 เสียง จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนในการผันเสียงวรรณยุกต์ เพราะอักษรบางกลุ่มรูปกับเสียงไม่ตรงกัน ผู้เขียนจึงได้นำเทคนิค “นิ้วมือมหัศจรรย์” เข้ามาช่วยในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ดังนี้

ตารางการผันพยัญชนะอักษรกลางคำเป็น-คำตาย

การผันอักษรกลาง: คำเป็น	การผันอักษรกลาง: คำตาย
 <p>วิธีผันเสียงวรรณยุกต์</p> <p>อักษรเพียงหมู่เดียวที่สามารถผันวรรณยุกต์ได้ครบทั้ง 5 เสียง พันเสียง คือเสียง สามัญ รูปและเสียงตรงกัน ผู้สอนควรเริ่มจากพยัญชนะประสมกับสระก่อน เพื่อให้นักเรียนเข้าใจหลักในการผันเสียงวรรณยุกต์ โดยใช้อักษรกลางคำเป็นเป็นอักษรคู่เทียบเสียงในการผันเสียงวรรณยุกต์ในอักษรกลุ่มต่าง ๆ จากนั้นจึงเพิ่มตัวสะกดเข้าไปเพื่อให้นักเรียนสามารถผันเสียงวรรณยุกต์ในอักษรกลางคำเป็น</p>	 <p>วิธีผันเสียงวรรณยุกต์</p> <ul style="list-style-type: none"> - อักษรกลางคำตาย ผันได้ 4 เสียง คือ เสียงเอก เสียงโท เสียงตรี และเสียงจัตวา ตามลำดับพันเสียง คือ เสียงเอก - รูปและเสียงไม่ตรงกัน ในตำแหน่งเสียงเอก รูปสามัญ แต่มีเสียงวรรณยุกต์เอก

ตารางการผันพยัญชนะอักษรสูง คำเป็น-คำตาย

การผันอักษรสูง: คำเป็น	การผันอักษรสูง: คำตาย
 <p>วิธีผันเสียงวรรณยุกต์</p> <ul style="list-style-type: none"> - อักษรสูง คำเป็น ผันได้ 3 เสียง คือ เสียงจัตวา เสียงเอก และเสียงโท ตามลำดับ - พันเสียง คือ เสียงจัตวา - รูปและเสียงไม่ตรงกันในตำแหน่งจัตวา เพราะอักษรสูงคำเป็น รูปสามัญ จะมีเสียงวรรณยุกต์จัตวา ส่วนรูปวรรณยุกต์เอก และรูปวรรณยุกต์โท รูปและเสียงจะตรงกัน 	 <p>วิธีผันเสียงวรรณยุกต์</p> <ul style="list-style-type: none"> - อักษรสูง คำตาย ผันได้ 2 เสียง คือ เสียงเอก กับเสียงโท ตามลำดับ - พันเสียง คือ เสียงเอก - รูปและเสียงไม่ตรงกันในตำแหน่งเอก จะเห็นได้ว่ารูปสามัญ แต่พันเสียงเอก

ตารางการผันพยัญชนะอักษรต่ำ คำเป็น

การผันอักษรต่ำ: คำเป็น

วิธีผันเสียงวรรณยุกต์

- อักษรต่ำ คำเป็น ผันได้ 3 เสียง คือ เสียงสามัญ เสียงโท และเสียงตรี ตามลำดับ
- พันเสียง คือ เสียงสามัญ
- รูปและเสียงไม่ตรงกันในตำแหน่งโทและตรี จะสังเกตได้ว่าอักษรต่ำคำเป็น เสียงวรรณยุกต์จะสูงกว่ารูปวรรณยุกต์ที่ปรากฏอยู่หนึ่งเสียง นั่นคือ รูปเอกเสียงโท รูปโทเสียงตรี

ตารางการผันพยัญชนะอักษรต่ำคำตาย เสียงสั้น-เสียงยาว

การผันอักษรต่ำ: คำตายเสียงสั้น	การผันอักษรต่ำ: คำตายเสียงยาว
	
<p>วิธีผันเสียงวรรณยุกต์</p> <ul style="list-style-type: none"> - อักษรต่ำ คำตายเสียงสั้น ผันได้ 3 เสียง คือ เสียงตรี เสียงโท และเสียงจัตวา ตามลำดับ - พันเสียง คือ เสียงตรี - รูปและเสียงไม่ตรงกันในตำแหน่งเสียงโท และเสียงตรี จากรูปภาพจะเห็นได้ว่า เสียงแรกของการผันอักษรต่ำคำตายเสียงสั้น คือเสียงตรี ซึ่งรูปกับเสียงไม่ตรงกัน รูปสามัญแต่เสียงเอก เสียงถัดมาในการผันคือเสียงโท รูปเอกแต่เสียงโท ส่วนตำแหน่งจัตวารูปและเสียงตรงกันเสมอ แต่ส่วนมากจะไม่นิยมนำมาใช้หรือมีคำใช้ในภาษาไทยส่วนมากจะเป็นคำภาษาท้องถิ่นที่ใช้ในการสื่อสารในปัจจุบัน 	<p>วิธีผันเสียงวรรณยุกต์</p> <ul style="list-style-type: none"> - อักษรต่ำ คำตายเสียงยาว ผันได้ 3 เสียง คือ เสียงโท เสียงตรี และเสียงจัตวา ตามลำดับ - พันเสียง คือ เสียงโท - รูปและเสียงไม่ตรงกันในตำแหน่งโทและตรี รูปสามัญแต่มีเสียงโท รูปโทแต่มีเสียงตรี ส่วนรูปและเสียงในตำแหน่งจัตวาตรงกัน

สื่อการเรียนการสอนในการแก้ไขปัญหาการผันเสียงวรรณยุกต์

ทิศนา แคมมณี (2550: 10) สื่อการเรียนการสอน หมายถึง สื่อกลางที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในสิ่งที่ไม่รู้หรืออยากจะเรียนรู้ ทำให้เกิดความคิด ความอ่านและเกิดความเจริญงอกงามทางสติปัญญา ซึ่งองค์ประกอบที่สำคัญที่ก่อให้เกิด

การเรียนรู้ จากแนวคิดนักการศึกษา กาย่ (Gagne) ประกอบด้วย ผู้เรียน (Learner) มีระบบสัมผัสและระบบประสาทในการรับรู้สิ่งเร้า (Stimulus) คือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นสิ่งเร้าให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ การตอบสนอง (Response) คือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้สื่อประสมหรือสื่อ มัลติมีเดีย (Multimedia) หรือสื่อหลายแบบ

การจัดการเรียนการสอนเรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์นั้น นอกจากวิธีการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้นแล้วนั้น สื่อการเรียนการสอนก็เป็นอีกส่วนสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนสนใจบทเรียนมากยิ่งขึ้น ทำให้กระบวนการจัดกิจกรรมไม่น่าเบื่อ ผู้สอนได้เลือกแอปพลิเคชัน คาซูท มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อแก้ไขปัญหาการผันเสียงวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง ซึ่ง คาซูท คือ เว็บไซต์ที่ให้บริการเกมตอบสนอง (Interactive Quiz Game) เป็นแพลตฟอร์มการเรียนรู้ผ่านเกมแบบไม่มีค่าใช้จ่าย เปิดตัวเมื่อเดือนสิงหาคม 2556 ที่ประเทศนอร์เวย์ เป็นเทคโนโลยีการศึกษาสำหรับเสริมการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนสนุกไปกับการเรียน เป็นเครื่องมือแบบสอบช่วยประเมินผล ผ่านการตอบคำถามในชั้นเรียน ส่งเสริมการเปิดอภิปราย การสำรวจความคิดเห็น การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ซึ่งจำเป็นต้องมีอุปกรณ์ ได้แก่ โปรเจคเตอร์ ที่เชื่อมกับคอมพิวเตอร์ของผู้สอน ส่วนผู้เรียนมีอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ โน้ตบุ๊ก แท็บเล็ต หรือสมาร์ทโฟน และทุกคนเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตได้

ภาพที่ 3 การใช้แอปพลิเคชัน คาซูท ในการจัดการเรียนรู้

ผู้สอนได้นำแอปพลิเคชันการศึกษาดังกล่าวมาใช้ในการออกแบบข้อสอบก่อนเรียน - หลังเรียน ทำให้ผู้เรียนสนุกสนานกับบทเรียนเรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์ เพราะแอปพลิเคชันดังกล่าวจะมีการจัดลำดับคะแนนของผู้เรียนแต่ละคน ทำให้ผู้เรียนเกิดการแข่งขัน ซึ่งครูผู้สอนสามารถนำสื่อการเรียนการสอนนี้ไปปรับประยุกต์ใช้ได้ ในหลาย ๆ วิชา สำหรับการผันเสียงวรรณยุกต์กับการใช้สื่อการศึกษาเข้ามาใช้ในกระบวนการจัดการเรียนรู้นี้ ทำให้ผู้เรียนสนุกกับการเรียนและเข้าใจการผันวรรณยุกต์มากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 4 กลุ่มที่ใช้ในการสื่อสารพูดคุยระหว่างผู้สอนและผู้เรียน

ช่องทางในการสื่อสารระหว่างครูกับนักเรียน ถือว่ามีความสำคัญมาก เพราะหากนักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหา หรือต้องการปรึกษา คุณครูสามารถสร้างกลุ่มในเฟซบุ๊ก เพื่อเป็นอีกช่องทางหนึ่งให้นักเรียนสามารถติดต่อพูดคุยกับคุณครูผู้สอน นอกจากนั้นผู้สอนยังสามารถอัปเดต ไบความรู้ ใบบงาน หรือติดตามงานของนักเรียนผ่านช่องทางนี้ได้อีกด้วย

บทสรุป

ปัจจุบันโลกได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การศึกษาก็เช่นกัน ได้มีการนำสื่อและนวัตกรรมต่าง ๆ ที่เป็นสื่ออำนวยความสะดวกให้กับครูผู้สอน สำหรับปัญหาเรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์ ที่เป็นปัญหาไม่เบื่อไม่เมาสำหรับผู้สอนหลาย ๆ ท่านสามารถแก้ไขได้ด้วย “นิวมหัจจรรย์” โดยกระบวนการจัดการเรียนการสอนต้องเป็นลำดับขั้นตอน นำวิธีการสอนที่เน้นกระบวนการกลุ่มเข้าไปแก้ไขปัญหาดังกล่าว ซึ่งวิธีการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ co – op co – op เป็นอีกวิธีสอนที่ผู้สอนนำไปใช้แก้ปัญหาดังกล่าว ผู้เรียนสามารถผันเสียงวรรณยุกต์ได้ถูกต้องด้วยระยะเวลาอันสั้น นอกจากนั้นครูผู้สอนจะต้องมีการประยุกต์ใช้สื่อเทคโนโลยีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ให้เกิดประโยชน์และคุ้มค่าที่สุด ซึ่งคำนึงถึงผู้เรียนเป็นสำคัญในการออกแบบการจัดการเรียนรู้แต่ละเรื่องด้วย

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2545). **คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย**.
กรุงเทพฯ: กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ.
- กรมวิชาการ. (2546). **การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตาม
หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544**. กรุงเทพฯ: คุรุสภา
ลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: อักษรไทย.
- กิตติมา กุลาสา. (2553). **ผลการพัฒนาภาษาไทยเรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยกิจกรรมกลุ่มร่วมมือประกอบสื่อประสม**.
วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. หลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์. (2542). **“ถ้าคิดจะเป็นนิคส์ต้องเร่งปรับปรุงการสอน
ภาษาไทย” ในเกร็ดการศึกษา หน้า 5**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กำชัย ทองหล่อ. (2545). **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: อมรการพิมพ์.
- กาญจนา เกียรติประวัติ. (2554). **ปัญหาการใช้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- ทรศนวรรณ รามณรงค์. (2563). **9 เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ**. [ออนไลน์].
ได้จาก www.gotoknow.org [สืบค้นเมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2563].
- ทิตนา แคมมณี. (2550). **การจัดการเรียนรู้ โมเดลซิปปา (CIPPA MODEL)**.
กรุงเทพฯ: บพิธการพิมพ์.
- สยามรัฐออนไลน์. (2559). **สืบสานเอกลักษณ์ไทยเฉลิมพระเกียรติ “วันภาษาไทย
แห่งชาติ”**. [ออนไลน์]. ได้จาก <https://siamrath.co.th/n/419>.
[สืบค้นเมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2563].
- สุภาพ พรหมทอง. (2554). **ผลการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การผันเสียง
วรรณยุกต์อักษรสามหมู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้
กลุ่มร่วมมือเทคนิค CO-OP CO-OP**. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต.
หลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2545). **21 วิธีจัดการเรียนรู้: เพื่อพัฒนาทักษะ
กระบวนการคิด**. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.

